

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **V. K., nar. X**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Marianem Francem
sídlem Škroupova 10, Plzeň

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 7. 2024, č. j. 094222/2024/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

- Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo na základě jeho odvolání změněno rozhodnutí Přestupkové komise města Hostivice (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „přestupková komise“) ze dne 15. 4. 2024, č. j. 05055/24/OSA/JK1, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaný snížil výši pokuty na částku 1 000 Kč, výrok o vině zůstal beze změny.
- Žalobce předně namítl neprovedení svědecké výpovědi poškozené. Absence takové výpovědi vede k tomu, že přestupková komise není schopná si vytvořit představu o podstatě konfliktu, motivaci žalobce a celkové situace, tj. nemůže následně přihlédnout k tomu, zda konflikt nebyl vyprovokován a jakou odpovídající sankci zvolit. Neprovedení účastnické výpovědi je tak hrubým porušením práv žalobce na svoji obranu a spravedlivé potrestání.

3. Dále zpochybnil provedení videozáznamu k důkazu. Uvedl, že žalovaný odůvodňuje legálnost použití jednak z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.3.2020 sp. zn. 3 Tdo 79/2020 a dále ze stanoviska Veřejného ochránce práv. Z odůvodnění tedy vyplývá, že použití videonahrávek a zvukových záznamů je automatické a nevyžadovalo hlubší úvahu a rozbor konkrétního případu. V dané věci je třeba říci, že je třeba nejprve zkoumat, zda umístění kamer na dům mělo obecný důvod, či jen důvod namířený proti jediné osobě. Zde je zjevné, že umístění kamer mělo jediný důvod a tím bylo pořizování důkazů vůči jediné osobě. Cílem tedy nebylo ochránit vlastní práva, ale opatřit důkazy. Již tento motiv dle názoru žalobce neodpovídá právní úpravě a je v rozporu i s tím, co říká judikatura. Je třeba si uvědomit to, že videozáznam nikdo nezkoumal z pozice jeho kompletnosti, případného sestřihání atd. Nikdo k tomuto neprovedl žádný důkaz. Je velkým rozdílem předložení důkazu záznamem, který vznikl „mimoděk“ a záznamem, který byl pořízen s cílem dosáhnout přestupkového řízení. Poškozená měla zcela jistě celou řadu jiných právních nástrojů k ochraně svých práv, jako např. změnit předávání dětí, tj. pověřit třetí osobu předání dětí, změnit místo atd. Poškozená se však soustředila na jediné, a to postižení žalobce za přestupek.
4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že neprovedení výsledku poškozené v rámci přestupkového řízení bylo správními orgány řádně vypořádáno a odůvodněno neprovedení takového důkazu z důvodu nadbytečnosti. Správní orgány konstatovaly, že provedeným dokazováním byl spolehlivě skutkový děj objasněn a z tohoto důvodu již neprováděly v řízení další důkazy. Žalovaný k tomu dodává, že prvostupňový orgán měl v řízení o přestupku dostatečné podklady, na jejichž základě mohl zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vyvodit tak odpovídající závěry o tom, zda a jak se přestupek stal a kdo je spáchal, jakož i závěry o motivu a pohnutkách žalobce a celkové situaci, za které ke spáchání přestupku došlo.
5. Žalovaný dále uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je pro účely správního řízení o přestupku aplikace trestněprávní judikatury přípustná. Dále pak z této citace vyplývá, že pořizování kamerových záznamů soukromou osobou pro potřeby dokazování je ve správním řízení přípustné. Prvostupňový orgán, potažmo pak žalovaný, se ve svých odůvodněních oprávněností pořízení audio a videonahrávek L. K. a jejich způsobilostí k použití v přestupkovém řízení zabývali (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí a str. 4-5 rozhodnutí žalovaného) a dospěli shodně k závěru, že při uvážení okolností, za kterých byly tyto záznamy pořízeny (motiv a pohnutka L. K., způsob použití záznamů, neexistující nepřiměřenost zásahu do soukromí žalobce, apod.), představují přípustný důkazní prostředek, a to zejména s ohledem na převažující veřejný zájem na potrestání přestupkového jednání žalobce, kterým došlo k úmyslnému narušení občanského soužití.

II. Obsah správního spisu

6. Přestupková komise města Hostivice obdržela dne 16. 11. 2023 prostřednictvím Obecního úřadu v Ořechu podle § 74 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) od policejního orgánu oznámení o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 20.8.2023 u domu čp. X v ul. X v obci Ořech opakovaně nabádal svého nezletilého syna X K., aby rozbil dlažební kostkou, nebo pořádným kamenem kameru umístěnou na domě čp. X v ul. X, a dále nabádal nezletilého syna X K., aby odstranil psa v domácnosti jeho bývalé manželky L. K. tak, aby psa zlikvidoval kamenem, nebo jedem na krysy, nebo čímkoliv, nebo to bude muset vyřešit on.

7. Správní orgán I. stupně po provedeném řízení o přestupku vydal dne 15. 4. 2024 rozhodnutí, popsané v bodě 1 rozsudku. V odůvodnění uvedl, že co se týče zákonnosti předložených video a audio nahrávek, jako důkazních prostředků pro účely přestupkového řízení, přestupková komise považuje předložené nahrávky zachycující incident za použitelné, neboť přispívají k objasnění skutkového děje, a byly pořízeny pro obranu práv L. K., a to zejména vzhledem k předchozímu trestnímu stíhání V. K. pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, vůči L. K., které bylo dne 6.1.2023 podle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, podmíněčně zastaveno, kdy L. K. právě pro konflikty s V. K. při předávání dětí v rámci střídavé péče, nechala na nemovitost svých rodičů kamery nainstalovat. Z tohoto důvodu nebyl proveden důkaz navržený obviněným, a to výslech L. K. v postavení svědka k instalaci a fungování kamer, když její motivace pro instalaci kamer a jejich užívání byla v řízení objasněna.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 15. 7. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí popsané v bodě 1 rozsudku. V odůvodnění se zcela ztotožnil s přestupkovou komisí v otázce neprovedení výsledku poškozené. Pokud jde o užití kamerového záznamu, žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.3.2020 sp. zn. 3 Tdo 79/2020. K tomu doplnil, že V daném případě lze s ohledem na obsah spisu shledat, že vzájemné soužití obviněného a L. K. (bývalí manželé) bylo dlouhodobě narušeno. L. K. měla z jednání obviněného obavy z důvodu jeho zvyšující se agrese při předávání společných nezletilých synů, žalovaný tak nemá pochybnosti ohledně pohnutek jmenované k pořízení dané audionahrávky. K umístění kamerového systému na domě, ve kterém L. K. se syny bydlí, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že i tento je nainstalován zcela v souladu s § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kdy majitelé nemovitosti (rodiče L. K.) kamerový systém umístili z důvodu ochrany svého majetku a obav své dcery z jejího bývalého manžela. K uvedenému je na místě uvést, že žalobce byl o kamerovém systému dostatečně informován, věděl, jaký prostor je snímán a proč.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná.
10. Žalobce předně namítl, že nebyl proveden výslech L. K.. Tato námitka není důvodná. Soud především konstatuje, že správní orgány nejsou povinny provést veškeré účastníky navrhované důkazy, nicméně jsou povinny 1) řádně zjistit skutkový stav a 2) neprovedení navrženého důkazu řádně odůvodnit. Těmto požadavkům správní orgány v projednávané věci dostály.
11. Jde-li o otázku, zda byl skutkový stav řádně zjištěn, soud má za to, že ano. Ve správním spise je dostatek podkladů, z nichž vyplývá nejen průběh přestupkového jednání, ale i kontext napjatých vztahů mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou. Soud zde odkazuje na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že *„Ačkoliv je nutné konstatovat, že obviněný zvolil zcela nevhodný a vůči synovi nepřikladný způsob, motiv jeho jednání je ze spisového materiálu zcela zřejmý a pochopitelný. Umístění kamer obviněný vnímá jako zásah do svého soukromí a považuje jej za účelové ze strany své bývalé manželky v rámci vedených soudních řízení týkající se péče o*

nezl. syny či SJM. Tento spor ovlivňuje i atmosféru při předávání dětí mezi rodiči, kdy jej zřetelně vnímá i nezl. syn X, což je patrné z předloženého audiozáznamu, kdy v reakci na výzvu obviněného, aby kamery rozbil, sám matce říká: „já to tady nechci, nechci to tu!“ a dále v „Proč je tam ta kamera?“, na což matka odpovídá: „Protože se táta chová jako blbec.“ Důvodem pláče a rozrušení nezl. syna X nebyl tedy samotný výrok obviněného (otce), ale celková situace sporu jeho rodičů ohledně pořizovaného videozáznamu z předávání dětí před domem jejich matky, již musí pokaždé čelit (jako nezletilé dítě citově vázáno na oba rodiče). I v případě dílčího skutku obviněného, kdy vyzýval svého nezl. syna X k „odstranění psa“, lze ze spisového materiálu shledat bezmoc obviněného při snaze přesvědčit matku nezl. X, aby s ohledem na jeho zdravotní stav (alergii a související bronchiální astma) nechovala ve své domácnosti psa. Dle předložených lékařských zpráv potvrdil lékař specialista u nezl. X alergii mimo jiné na kočky a psy se souvisejícím bronchiálním astmatem, na které nezl. bere léky. Sám X si otci stěžoval na problémy s dýcháním (str. 67-68 spisu). Svůj stav se snažil bezúspěšně sdělit i matce s žádostí, aby psa dala pryč, což jednak sdělil v rámci svých vyjádření obviněný, jednak je to patrné i z předložených audiozáznamů ze dne 20.8.2023. Zvukový záznam zachytil X sdělení matce: „Já toho psa tady nechci. Mě to tady dělá víc jak špatně...já sem tam 3 dni úplně...se nemohl ani nadechnout. Ten pes tady prostě nebude...ho přetáhnu nějakou...“. Z pohledu krajského úřadu se tedy nejedná o subjektivní vnímání obviněného daného stavu, který ho vedl k projednávanému jednání, ale o objektivní skutečnost, kterou chtěl se svým synem a jeho matkou řešit“. Z výše uvedeného dle názoru soudu vyplývá, že se žalovaný podrobně zabýval nejen incidentem samotným, ale i okolnostmi věci, zejména motivací žalobce – ostatně právě z těchto důvodů přistoupil žalovaný ke snížení původně uloženého trestu. Žalobce v podané žalobě ostatně takto zjištěný skutkový stav ani nezpochybňuje. Soud tak souhlasí se správnými orgány, že výsledky L. K. nebyl pro řádné zjištění skutkového stavu potřebný. K tomu soud dodává, že tento důkazní návrh žalobce byl v prvostupňovém řízení uplatněn k tomu „jakým způsobem je provozován kamerový systém“, což přestupková komise zcela správně nevyhodnotila jako potřebné (k záznamu viz níže).

12. Žalobce dále nesouhlasil s použitím audio a videozáznamů z kamerového systému. Ani této námitce soud nepřisvědčil. V rozsudku ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 As 253/2019-25, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Přípustností použití nahrávky bez souhlasu dotčené osoby ve správním trestání se již Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2013, č. j. 8 Afs 40/2012 – 68, publ. pod č. 2999/2014 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že pro zodpovězení otázky, zda byla audiovizuální nahrávka zákonně pořízeným a použitelným důkazem v řízení před správním orgánem, lze přiměřeně vyjít z trestněprávní doktríny“. Rovněž uvedl, že „v trestním právu je přípustnost audiovizuálních záznamů provedených soukromými osobami pro potřeby dokazování akceptována. Např. podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, totiž zásadně nelze vyloučit možnost použít jako důkaz též zvukový záznam, který byl pořízen soukromou osobou i bez souhlasu ostatních účastníků určitého jednání; tuto skutečnost je nutné vždy posuzovat v rámci respektování práva na soukromí zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí ve smyslu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2013, č. j. 8 Afs 40/2012 – 68, za situace, kdy je užití takového důkazního prostředku v zásadě přípustné, je na místě uvážit, zda může ochrana soukromí a osobnostních práv dotčené osoby převážet nad zájmem společnosti na objasnění a potrestání deliktního jednání“. V projednávané věci se žalovaný danou otázkou zabýval, když uvedl, že k instalaci

kamer došlo z obav rodičů L. K. o její osobu z důvodu jeho zvyšující se agrese při předávání společných nezl. synů, přičemž přestupková komise poukázala na to, že se žalobce vůči L. K. v minulosti již agresivního jednání dopustil – viz usnesení Okresního státního zastupitelství Praha – západ, ze dne 6. 1. 2023, č. j. ZT 273/2022-15. Výše uvedené zcela postačuje k závěru o legitimitě instalace kamer jako preventivního prostředku majícího za cíl ochranu L. K. před agresivním jednáním žalobce – ostatně žalobce sám výše uvedené ani nijak nezpochybňuje. Rovněž je v této souvislosti významné, že se nejednalo o žádné „tajné“ nahrávání žalobce, jelikož tomu byla existence kamerového systému známa. Namítá-li žalobce, že kamerový záznam byl pořízen „s cílem dosáhnout přestupkového řízení“, je třeba uvést, že žalobce zaměňuje primární a sekundární funkci kamerových záznamů. Kamerový záznam byl pořizován očividně primárně se snahou žalobce od závadného jednání odradit, usnadnění případného postihu za takové jednání je v tomto ohledu až sekundární. Namítali pak žalobce, že záznam nebyl zkoumán „z pozice jeho kompletnosti, případného sestřihání atd.“, pak soud uvádí, že žalobce ve správním řízení autenticitu kamerového záznamu nijak nezpochybnil a nečiní tak ani v podané žalobě. Soud má za to, že pokud v průběhu správního řízení nevyvstaly pochybnosti o autenticitě kamerového záznamu, nebylo jeho bližší zkoumání z těchto hledisek zapotřebí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

13. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.

Mgr. Miroslav Makajev v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.